

живогъ.“ Послѣдныя примѣръ има двѣ части; но втора та ся дѣли юще на двѣ.

7-о Тѣя части на Періода ся думать членове, и треба да ся не пространни, за да може да ги прочита чедовѣкъ съ едно дыханіе. И Главенъ членъ, или главно предложеніе є онова въ Періода, безъ кое то други тѣ нищо не изяввають: А Придаточенъ членъ, или Предложеніе є онова, кое то усиља, и потвърдява мысль тѣ на главно то. А вмѣтно предложеніе є онова, кое то обяснява нѣкоя часть, или на Главно то, или на придаточно то, или на вмѣтно то пакъ. А Вносно предложеніе є онова, кое то, и ако ся отпусни въ Періода, не ся поврежда совсѣмъ мысль та. Вмѣтни тѣ предложенія ги дѣлѣтъ юще — на Сжществителни (защо то ся полагають на мѣсто сжществително име) на прилагателни (защо то ся полагають намѣсто прилагателно име), на обстоятелственни (защо то ся полагають на мѣсто наречіе или нѣкое дополненіе). Главно то и придаточно то предложеніе въ Періода ги называють членове, а други тѣ предложенія ги наричють чясти. Причястіята та и неопредѣлительни тѣ наклоненія крыжть членове тѣ, и ги свързвать: но ако ги разрѣшимъ, ще видимъ, какъ причястіе то є единъ членъ, и неопредѣлительно то другъ. Зато, всякоги тѣя сж особни предложенія, само спомагать за да соединѣють, и направять кратакъ Періода.

8-о Отъ разрѣшеніе то виждамы, какъ членове тѣ на Періода ся соединяють между си съ связки нѣкои, какви то сж относителни тѣ мѣстоименія, нѣкои наречія, союзи тѣ сички тѣ, и нѣкога и предлози тѣ. Не полагамы примѣры; защо доволны сж видели въ сочиненіе то ученицы тѣ. Живописцы тѣ не называють Періодъ, едно само предложеніе, и много пѣти го отбѣгвать. н. п. въ мѣсто да рекжть „видехъ само Петра“ думать „не-видехъ никого другого, само Петра.“ А колко то періо-